

Sygn. akt: I C 346/18 upr.

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 września 2018 r.

Sąd Rejonowy w Biskupcu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Ewa Sotko-Polak
Protokolant:	Stażysta Samanta Rutyna

po rozpoznaniu w dniu 20 września 2018 r. w Biskupcu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.**

przeciwko J. Ś.

o zapłatę (Nc-e (...))

1. Zasądza od pozwanej J. Ś. na rzecz powoda (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. kwotę 6,34 zł (sześć złotych 34/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 31 sierpnia 2018 roku do dnia zapłaty;
2. oddała powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądza od pozwanej J. Ś. na rzecz powoda (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. kwotę 77 zł (siedemdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kwotę 60 zł (sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
4. wyrokowi w pkt 1 nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 24 maja 2018 roku (data wpływu do Sądu Rejonowego Lublin Zachód w Lublinie) pełnomocnik strony powodowej (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. domagał się zasądzenia w elektronicznym postępowaniu upominawczym do pozwanej J. Ś. kwoty 333,84 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Pełnomocnik strony powodowej wniósł także od zasądzenie od pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, iż wierzytelność dochodzona w niniejszym postępowaniu wynika, z umowy nr (...) zawartej w dniu 18 sierpnia 2016 roku pomiędzy ozwaną na W. p. Sp. z o.o. , z której to umowy pozwana się nie wywiązała. Podniósł , iż przedmiotową wierzytelność nabył na mocy umowy przelewu wierzytelności z dnia 01 grudnia 2017 roku. Wskazał, iż na kwotę dochodzoną pozwem składają się następujące należności : kwota 106 zł – tytułem niespłaconej kwoty kapitału (data wymagalności 15.04.2017r.), kwota 177,87 zł tytułem kosztów naliczonych przez poprzedniego wierzyciela (data wymagalności 15.04.2017r.), kwota 46,47 zł tytułem odsetek naliczonych przez

poprzedniego wierzyciela od kwoty niespłaconego kapitału za okres od dnia występowania zaległości w spłacie do dnia 01.12.2017r., oraz kwota 3,50 zł tytułem odsetek naliczonych przez powoda od kwoty niespłaconego kapitału od dnia 02.12.2017r. do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu wg odsetek ustawowych (pozew k3-6 , 11-12v.).

Postanowieniem z dnia 11 czerwca 2018 roku Sąd Rejonowy Lublin - Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Biskupcu z uwagi na brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym (postanowienie k.6v.).

Pozwana **J. Ś.** w odpowiedzi na pozew uznała powództwo w całości , wskazując, iż wierzytelność dochodzona pozwem spłaciła w całości wraz z opłatą od pozwu. Do odowiedzi na pozew dołączyła potwierdzenia przelewu z dnia 31.08.2017r. na kwotę 333,84 zł i kwotę 30 zł na konto (...) (odpowiedź na pozew k. 79-81).

Sąd Rejonowy ustalił i zważył co następuje:

W dniu 05 września 2016 roku pomiędzy W..pl. sp. zo.o. w (...) a J. Ś. została zawarta ramowa umowa pożyczki nr (...) (umowa pożyczki k. 46-50, k. 52-58). Na mocy przedmiotowej umowy została przekazana pożyczkobiorcy J. Ś. kotwa 830 zł, przy czym do zapłaty była kwota 1007,87 zł (potwierdzenie wypłaty k. 51).

Pożyczkobiorca J. Ś. nie wywiązała się z obowiązku zawrotu pożyczki, w związku z czym była wezwana do zapłaty zadłużenia (okoliczność niesporna, wezwania do zapłaty k. 58-68).

W dniu 01 grudnia 2017 roku została zawarta pomiędzy W. pl (...) z o.o. w W. a (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. umowa przelewu wierzytelności (umowa k. 18—30).

Dłużnika J. Ś. pismem z dnia 01.12.2017 r. została zawiadomiona o zmianie wierzyciela (zawiadomienie k. 43).

Pismem z dnia 14.12.2017 r. nowi wierzyciel tj. (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wezwał J. Ś. do zapłaty kwoty 330,73 zł w terminie do dnia 21.12.2017r. (wezwanie do zapłaty k. 44-45).

Do dnia wniesienia pozwu J. Ś. nie uregulowała należności z tytułu w/w pożyczki (okoliczność bezsporna).

J. Ś. w dniu 31 sierpnia 2018 roku dokonała przelewu na rachunek bankowy (...) Fundusz Inwestycyjny kwoty 333,84 zł tytułem spłaty zadłużenia nr sprawy (...), PESEL (...) oraz na ten stan rachunek bankowy 30 zł tytułem zwrotu opłaty sądowej (potwierdzenia przelewu k. 80, 81) .

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie powołanych wyżej dowodów. W odniesieniu do dokumentów prywatnych, w rozumieniu art. 245 k.p.c., złożonych do akt niniejszej sprawy Sąd przyznał im walor prawdziwości, uwzględniając że stanowią one jedynie dowód tego, że określona osoba złożyła oświadczenie w nich zawarte. Ich prawdziwość nie budziła wątpliwości Sądu, a żadna ze stron postępowania nie kwestionowała ich prawdziwości. Podkreślić należy, iż złożone do akt sprawy dokumenty prywatne zgodnie z art. 245 k.p.c., stanowiły jedynie dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w tym dokumencie. Z dokumentem prywatnym - definiowanym w nauce jako każdy dokument pisemny, niespełniający kryteriów dokumentu urzędowego - art. 245 k.p.c. wiąże obalalne domniemanie jego prawdziwości i autentyczności pochodzenia zawartego w nim oświadczenia od wystawcy który go własnoręcznie podpisał (por. orzeczenie SN z dnia 15 kwietnia 1982 r., III CRN 65/82, niepubl.; orzeczenie SN z dnia 27 czerwca 2000 r., I CKN 288/00, Prok. i Pr. 2000, nr 11, poz. 32, por. uzasadnienie orzeczenia SN z dnia 3 października 2000 r., I CKN 804/98, niepubl.; uzasadnienie orzeczenia SN z dnia 6 listopada 2002 r., I CKN 1280/00, niepubl.). Podkreślić należy, iż dokumentom prywatnym, w przeciwieństwie do dokumentów urzędowych (art. 244 k.p.c.) ustawa nie nadaje waloru dowodu, iż okoliczności stwierdzone w oświadczeniu są zgodne z prawdą. Dokument prywatny nie korzysta z domniemania prawdziwości zawartych w nim oświadczeń, każda zaś osoba mająca w tym interes prawny może twierdzić i dowodzić, że treść złożonych oświadczeń nie odpowiada stanowi rzeczywistemu (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 15 kwietnia 1982 r., III CRN 65/82).

Dokonując oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie zauważyć należy, iż nie było sporu co do okoliczności faktycznych. Pozwany nie kwestionował faktu ani zawarcia samej umowy pożyczki, ani też faktu nie spłacania zadłużenia. Co więcej pozwany przy pierwszej czynności procesowej uznał powództwo w całości. Ponadto powód nie kwestionował okoliczności podnoszonych przez pozwanego co do jego sytuacji zdrowotnej i majątkowej. W konsekwencji Sąd na podstawie art. 230 kpc uznał jest za przyznane.

Pełnomocnik powoda nie stawił się na rozprawie w dniu 20 września 2018 roku pozbawiając się możliwości powołania dodatkowych wniosków dowodowych oraz wypowiedzenia się, co faktów istotnych dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. Podkreślić należy, że jeżeli strona nie stawi się na rozprawę, o terminie której została w sposób prawidłowy powiadomiona, Sąd nie ma obowiązku odraczania rozprawy. Przeczyłoby to zasadzie szybkości postępowania, ekonomii procesowej i kontrydiktoryjności postępowania. Obecnie tylko strony mogą bowiem ocenić, czy w danej sytuacji pozostały nie wyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy.

Uznanie powództwa jest aktem dyspozycyjności materialnej pozwanego, który za zasadne uznaje zarówno roszczenie powoda, jak i przyznaje uzasadniające je przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne, a w konsekwencji godzi się na wydanie wyroku uwzględniającego żądanie pozwu (zob. wyrok SN z dnia 14 września 1983 r., III CRN 188/83, OSNC 1984, nr 4, poz. 60). Jest to stanowcze, bezwarunkowe oświadczenie woli i wiedzy pozwanego (zob. wyrok SN z dnia 1 czerwca 1973 r., II CR 167/73, OSNC 1974, nr 5, poz. 94, według którego wyrok nie może być oparty na uznaniu, które uzależnia spełnienie dochodzonego pozwem żądania od warunku; odmiennie – por. uzasadnienie wyroku SN z dnia 7 grudnia 1999 r., I PKN 399/99, OSNP 2001, nr 8, poz. 271).

Stwierdzić należy, iż sąd jest związany uznaniem. Obowiązany jest jednak dokonać oceny, czy czynność ta nie jest sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. W doktrynie zauważono, że ocena, czy zachodzi niedopuszczalność uznania powództwa, powinna nastąpić w zasadzie wyłącznie w świetle materiału procesowego znajdującego się w aktach sprawy. Na marginesie należy zauważyć, iż artykuł 213 § 2 nie stanowi podstawy do badania i ustalania czy będące przedmiotem uznania roszczenie rzeczywiście przysługuje stronie powodowej. Wyjaśnienie przyczyn skłaniających pozwanego do dokonania uznania z reguły pozwala na ocenę przesłanek skuteczności wyrażonego uznania, określonych w art. 213 § 2 (zob. także A. J., Kontrydiktoryjność a poznanie prawa w procesie cywilnym w świetle zmian Kodeksu postępowania cywilnego, PS 1998, nr 10, s. 63). Bezskuteczność uznania wywołuje proces fikcyjny zmierzający do obejścia prawa bądź też pokrzywdzenia osób trzecich. W wyroku z dnia 7 grudnia 1978 r., I PKN 399/99, OSNP 2001, nr 8, poz. 271, Sąd Najwyższy stwierdził, że dopuszczalne jest uznanie powództwa z zastrzeżeniem, że roszczenie nie zostało zaspokojone przez osobę trzecią. Oświadczenie pozwanego może być złożone na rozprawie, którego treść stanowić będzie element protokołu rozprawy (art. 158 § 1 pkt 3), bądź też dokonane poza rozprawą w piśmie procesowym skierowanym do sądu (art. 126). Przedmiotem uznania pozwanego może być dochodzone przez powoda roszczenie w całości lub w określonej części. Uznanie powództwa powinno być - jak każda czynność procesowa - wyraźne oraz jednoznacznie określone i nienasuwające wątpliwości co do swej treści oraz zakresu, w jakim pozwany uznał żądanie pozwu. Istota charakter i skutki uznania stanowiły przedmiot licznych wypowiedzi oraz kontrowersji (W. Siedlecki (w:) System prawa procesowego..., t. 2, red. Z. Resich, s. 123 i n. i powołana tam literatura oraz wyrok SN z dnia 29 kwietnia 1971 r., II PR 58/71, NP 1972, nr 3, s. 492).

Następstwem skutecznego uznania powództwa jest wydanie wyroku uwzględniającego żądania pozwu bez przeprowadzenia postępowania dowodowego. Uznanie roszczenia traktowane jest jako środek obrony pozwanego, ponieważ w sytuacji unormowanej w art. 101 umożliwi mu wygranie kosztów procesu.

W świetle okoliczności niniejszej sprawy Sąd ustalił, iż uznanie powództwa przez pozwaną nie jest czynnością sprzeczną z prawem lub zasadami współżycia społecznego, ani też czynnością zmierzającą do obejścia prawa.

Skoro pozwana po otrzymaniu odpisu pozwu oraz zawiadomienia o terminie rozprawy uznała w całości powództwo i dokonała spłaty kwoty dochodzonej w niniejszym pozwie tj. kwoty 333,84 zł na rachunek bankowy wskazany przez powoda w pozwie, stwierdzić należy, iż na dzień zamknięcia rozprawy nie istniało zadłużenie pozwanej względem

powoda. W tej sytuacji powództwo w tym zakresie podlegało oddaleniu. Tym niemniej z uwagi na fakt, iż pozwana nie uiściła odsetek dochodzonych obok świadczenia głównego, Sąd skapitalizował żądane przez powoda od kwoty 333,84 zł odsetki ustawowe za okres od 24 maja 2018 roku do dnia 31.08.2018 r. . Zasadzając ostatecznie od pozwanej kwotę 6,34 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 31 sierpnia 2018 roku do dnia zapłaty – w oparciu o art. 359 kc i art. 481 kc.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc . Zaspokojenie przez stronę pozwaną roszczenia w toku procesu należy uznać za jednoznaczne z przegraniem sprawy przez tę stronę; Za stronę przegrywającą sprawę w rozumieniu przepisów o kosztach procesu należy także uważać pozwanego, który w toku procesu spełnił dochodzone od niego świadczenie, czym zaspokoił roszczenie powoda wymagalne w chwili wytoczenia powództwa (zob. orzeczenie SN z dnia 21 lipca 1951 r., C 593/51, OSN 1952, nr 2, poz. 49 oraz postanowienia SN: z dnia 20 sierpnia 1979 r., I CZ 92/79, Lex nr 8188 i z dnia 6 listopada 1984 r., IV CZ 196/84, Lex nr 8642). W tej sytuacji Sąd obciążył pozwaną kosztami procesu. Jednak z uwagi na fakt, iż pozwana przelała na rachunek bankowy powoda kwotę 30 zł tytułem zwrotu opłaty uiszczonej od pozwu w niniejszej sprawie, zasadnym było zasądzenie od niej jedynie kosztów zastępstwa procesowego ustalonych w oparciu o Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku sprawie opłat za czynności radców prawnych orz przedłożony przez pełnomocnika powoda spis kosztów, w którym domagał się zasądzenia jedynie kwoty 60 zł tytułem wynagrodzenia oraz kwoty 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Rozstrzygnięcie w pkt 4 wyroku oparto na art. 333§1 pkt 2 kpc , który stanowi, iż Sąd z urzędu nada wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności, jeżeli zasądza roszczenie uznane przez pozwanego.

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.